

Prinde-te

Cu mult timp în urmă, pe vremea corăbiilor cu pânze, a avut loc o furtună înfiorătoare și o corabie s-a pierdut într-un loc neumblat. A supraviețuit numai un marinar, care a fost dus de curent pe o insulă mică și nelocuită. În disperarea sa, omul se ruga în fiecare zi ca Dumnezeu să-l ajute și să-l scape de traiul acela însingurat.

În fiecare zi căuta cu privirea vreo corabie, însă nu se zărea nimic. În cele din urmă, a reușit să improvizeze o colibă, în care a adunat câteva lucruri recuperate de pe epavă sau confecționate de el.

Într-o zi, marinarul se întorcea de la căutat de hrană și a văzut o coloană de fum. A alergat și a văzut că îi luase foc coliba. Nu mai rămăsese nimic. Acum nu doar că era singur, ci nu mai avea niciun lucru cu care să se ajute în lupta pentru supraviețuire. Înmărmurit și copleșit de durere și disperare, se întreba ce se va întâmpla cu el și dacă mai merită să se chinuie să trăiască.

A doua zi de dimineață, s-a trezit devreme și s-a dus pe plajă. Acolo, spre uimirea sa, a văzut o corabie ancorată și o bărcuță apropiindu-se de țărm. Când a ajuns în fața căpitanului corabiei, marinarul l-a întrebat cum de știuse să-i trimită ajutor. Căpitanul i-a răspuns:

—Ieri, am văzut semnalul tău de fum, dar când să ne apropiem, curentul ne-a stat împotrivă. Așa că a trebuit să așteptăm până acum pentru a veni să te luăm.

Uneori, lucrurile care se întâmplă par să nu aibă un scop sau o țință. Totuși, Dumnezeu este prezent și, în providența Sa, dirijează evenimentele într-o direcție pe care nu o putem bănuî. Când, privind retrospectiv, vedem drumul parcurs, descoperim că, atunci când ne credeam singuri, Dumnezeu era cu noi.